

indeholdes i Konventionen, er det nødvendigt at søge Konventionens Bestemmelser gennemført som Lov, og man har derfor ment det rigtigt at optage disse Regler som et særligt Afsnit af Lovforslaget, i hvilken Henseende man er i Overensstemmelse med den Fremgangsmaade, der følges i de andre nordiske Lande. Man er paa dette Punkt ogsaa i Overensstemmelse med V. L., i hvis Kapitel 14 — §§ 84—86 — der gives Forskrifter om Forholdet til udenlandsk Lov. Angaaende Konventionens herhenhørende Bestemmelser henvises til Udtalelserne under Nr. 184—205 i Bilag B. Sp. 4625—34.

Til §§ 79—86.

Det første Spørgsmaal, der behandles i Konventionen, jfr. dennes Art. 2, er Spørgsmaalet om, hvilket Lands Lovgivning der skal være afgørende med Hensyn til Reglerne om Personers Myndighed til at indgaa Vekselforpligtelser. Den ensartede Veksellov indeholder ikke Bestemmelse om Myndighed, dels fordi saadanne Bestemmelser ikke er af særlig vekselretlig Karakter, dels fordi det maa overlades de nationale Lovgivninger at træffe de Bestemmelser paa dette vigtige Omraade, som de maatte anse fornødne, og der bliver derfor en vid Mark for Lovkonflikter paa dette Omraade i det internationale Samkvem. Konventionens Art. 2 bestemmer da, at en Persons Myndighed skal afgøres efter Loven i det Land, hvor han har Statsborgerret, og fastslaar saaledes Nationalitetsprincippet som afgørende for Konventionens Omraade. Dog gøres der i Art. 2, 2. Pkt., en Begrænsning i Nationalitetsprincippet, idet man navnlig for at gøre det lettere for de Stater, der hylder Domicilprincippet, at tiltræde Konventionen, jfr. i denne Forbindelse Udtalelserne under Nr. 186 og 187 i Bilag B. Sp. 4625, har optaget en renvoi-Regel, der udtaler, at hvis Statsborgerloven erklærer Loven i et andet Land for afgørende, skal denne Lov komme til Anvendelse. For Danmark, der ligesom Norge og England hylder Domicilprincippet, medens de øvrige europæiske Lande hylder Nationalitetsprincippet, jfr. O. A. Borum, Personalstatutet efter dansk og fremmed Ret, Side 557, betyder dette, at danske Statsborgere vedblivende behandles efter Domicilloven, hvad enten de er bosat her i Landet eller har deres Domicil i Udlandet, idet i sidstnævnte Tilfælde den nationale Lov (d. v. s. dansk Ret), som ifølge Hovedreglen i Art. 2, 1. Pkt., er den kom-

petente, tilbageviser Kompetencen til Domicillandet. Lovforslagets § 79, der stemmer med det norske Lovforslags § 79, men afviger fra det svenske og det finske Forslag, idet disse Stater hylder Nationalitetsprincippet, svarer derfor, forsaavidt angaar danske Statsborgeres Behandling til Reglen i V. L. § 84, saaledes som denne hidtil er opfattet i Praksis, jfr. Evaldsen, Vekselloven Side 334—338 og O. A. Borum, Personalstatutet efter dansk og fremmed Ret, Side 382—383. Derimod sker der en Ændring i Forhold til V. L. § 84 med Hensyn til Udlandinge, der har Domicil i Danmark, idet disse for Fremtiden maa behandles efter deres Statsborgerlov og ikke som hidtil efter dansk Lov, der kun vil komme til Anvendelse, naar renvoi-Reglen er anvendelig, som f. Eks. med Hensyn til navnlig engelske Statsborgere, der er bosat her i Landet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Behandlingen af Personer, hvis Statsborgerret ikke kan fastslaas, henvises til Udtalelserne under Nr. 190 i Bilag B. Sp. 4627.

Om Selskaber og juridiske Personer, indeholder Lovforslaget ingen direkte Regler. Domicillandets Lov synes dog her at maatte være afgørende, jfr. H. Federspiel, Den internationale Privatret i Danmark, Side 362—368, og O. A. Borum og Karsten Meyer, le Droit International Privé du Danemark Nr. 28—32.

Angaaende Reglerne om Værgemaal og Myndighed i det nordiske internationalprivatretlige Konventionsudkast, København 1929, Art. 14—21, særlig Art. 17, til hvilken der senere er føjet en Bestemmelse om, at Konventionens Regler ikke gælder Evnen til at indgaa Veksel- eller Checkforpligtelser, kan henvises til O. A. Borum i U. f. R. 1930, B., S. 122—123.

Af de øvrige Bestemmelser i Lovforslagets Kapitel XIV bygger § 80 paa Konventionens Art. 3 og svarer i det væsentlige til Forskrifterne i V. L. § 85, § 81 paa Konventionens Art. 4, § 82 paa Art. 5, § 83 paa Art. 6 samt § 84 paa Art. 7. § 85, der bygger paa Konventionens Art. 8, svarer til Forskrifterne i V. L. § 86. Angaaende § 85 kan henvises til Forhandlingerne i Haag 1912 Actes I. Side 165. Forslagets § 86 bygger paa Konventionens Art. 9. I §§ 80—86 er dels lagt til Grund Loven paa det Sted, hvor Vekselforpligtelsen er underskrevet eller hvor Vekslen er udstedt, dels det Sted, hvor Vekslen skal betales, hvilket særligt gælder for Retsvirkningen af Vekslens Accept.